

Фотофакт

Наприкінці минулого тижня під стінами Верховної Ради зібралися аграрії з різних куточків України на акцію протесту проти відкриття ринку землі. Протестувальники наголошували на тому, що земельну реформу потрібно проводити винятково поетапно. Наприклад на першому етапі купувати землю повинні мати змогу лише фізичні особи громадяни України. А через 3-5 років дозволити купувати землю іноземцям, щоб українські фермери були конкурентноспроможними на цьому ринку. А вже вранці під стінами Верховної Ради розпочалася повномасштабна акція протесту. Тут люди виступали проти продажу землі. Вони вимагали, щоб перед відкриттям ринку землі було проведено референдум.

На знімку: серед протестувальників - фермерський актив Дніпропетровщини.

Детальніше - стор. 2

«Дивлюся, наче прості люди владі не потрібні...»

Шановна редакціє! Щойно відвідала свою маму, їй 84 роки. Відчула біль старшого покоління, якому чиняться тепер неочікувані кривди. Мама похвалилася, що на 7 гривень добавили їй пенсію. Далі показує, що до однієї платіжки додали й другу. Запитує: «А що воно таке, доню? За якою з них треба платити?» З трудом пояснюю, що тепер так усі мусимо оплачувати за газ, однієї платіжки сьогодні вже мало. Ще мама згадала телевізор, в якому закрили показ єдиного доступного їй каналу... Її слова аж душу обпекли. Та невже прагнення заробити на всіх підряд не має ніякої межі? Коли ж в Україні

буде бодай якась повага до ветеранів, які зазнали жахів Другої світової війни і Голодомору?

Удвічі болить від того, що голосувала за Володимира Зеленського. Згадую гучні слова із його передвиборної програми:

«Я розповім вам про Україну своєї мрії. Де бабця отримує гідну пенсію, а не інфаркт від рахунку за комуналку.

Тепер дивлюся, наче прості люди оцій владі зовсім не потрібні... Невже ми і цього разу обрали не тих, кого слід?

З повагою Тетяна ЛІЄНКО, голова АФПЗ Покровського району.

Ювілейний з'їзд АФЗУ

Асоціація фермерів та приватних землевласників України (АФЗУ) 27 лютого ц. р. в Національному центрі ділового та культурного співробітництва «Український дім», м.Київ, проводить ювілейний XXX з'їзд. На з'їзді будуть присутні делегати та гості з усіх областей України загальною кількістю 500 чоловік. У рамках з'їзду ТОВ «Господар ЕЦ» організує виставкову експозицію для учасників заходу. На експозиції можна презентувати свою продукцію та послуги, безпосередньо поспілкуватися з головами фермерських господарств, або взяти заочну участь, яка передбачає вкладення рекламних листів чи буклетів в роздаткові матеріали для учасників з'їзду.

Наразилася коса на камінюччя Сучасні сюжети

Бажаючих перетворювати природу вистачало у всі віки. Скільки існує світ, стільки не переводяться сміливці приручати його собі. З цієї причини й поготів, там і тут завдавши оточуючому середовищу ого-го як занадто багато непоправимої шкоди, ми сьогодні пожинаємо гіркі плоди. На пам'ять відразу приходить «проект віку», який збиралися втілити у колишньому Радянському Союзі: повернути течії у руслах сибірських річок Об, Іртиш і Тобол з півночі на південь – від Льодовитого океану в посушливі райони Казахстану та Середньої Азії. Пригадуєте цю епопею з «перекидання річкових стоків назад», котру ще у 60-ті роки минулого століття дійсно обіцяла радянському народу Комуністична

партія і піддана їй Рада Міністрів СРСР! Була навіть оптимістична книжка «Про наповнення водою Арало-Каспійської низовини для поліпшення клімату прилеглих республік».

Що особливо Аральське, а також Каспійське моря треба було рятувати, й по цей час цьому ніхто ж не перечить. Однак явно якимось іншим чином. Бо зараз цілком закономірно вчені та екологи стверджують, що велика хвала та подяка тим, хто в останній момент дав відбій далекому від здорового глузду задуму. Інакше наслідки були б ще більш фатальними, ніж від того нині, що ми ще раніше перегородили греблями гідроелектростанції свій Славутич-Дніпро.

Втім, куди гірше те, що охочі перетворювати виплекане матінкою-природою не зникають до цих пір. Зовсім прикро та обидко, що не зникають не десь там, а в першу чергу тут у нас. Причому маємо факт сверблячки експериментувати знову з Дніпром. І не десь далеко, а у Дніпропетровській області, на південній околиці обласного центру мало не десять років уже поспіль вздовж і впоперек перегороджують русло головної річки України, змінюючи напрямки течії у її каналах і рукавах.

Микола НЕЧИПОРЕНКО

КОРОТШЕ, перед поворотом течії Дніпра, за яким починалися колись і уже було видно легендарні дніпровські пороги, та й чути, як ревів та сердито хвилю підіймав ревучий, було теж, тепер не інакше, як заходилися закладати нові й рукотворні на цей раз «пороги». Забігаючи наперед, прямо скажемо: якщо вчені з усіх сил калатають у дзвони, що Дніпро поволі перетворюється на стічну каналу, то у місті, яке нині гордо носить тільки його назву, знайшлися мастаки допомагати річці «у цьому ділі і напрямку». Гатять, засмічують Дніпро, що він аж від

острахів і переляків замовкає, уповільнюється і зупиняється.

А мова іде про геть унікальний відрізок річки, котру в давнину називали Бористеном – або Борисфеном, як трохи пізніше почали її величати. Це звідси, де в круте «коліно» Дніпра вливається Самара, він віками немов з-за «рогу» розганявся, щоб нижче долати пороги. І що цікаво: зверху й знизу рукавами, з одного якого витікала, а в другий нижній впадала річка Шиянка, утворював шось на зразок острова, котрий згодом дістане назву Острів. То на цій острові ще у IV – III тисячоліттях до нашої ери існували поселення древніх племен, які займалися землеробством, скотарством і мислив-

ством та мали й торгівельні зв'язки з довколишніми землями, дістаючи аж до середземноморських. Далі за свідченням археологів тут сягали розквіту в XI – XII віках городища Київської Русі, а пізніше запорізьких козаків. В одному з рукописів, датованих 1576 роком, згадується «городище Самарь в пирлі Самари на Дніпрі». Чи не його і слід вважати виникненням колишнього Катеринослава, а сучасного Дніпра?

Хоч облишили далеко історію. Як лівобережний огрінський острів, так і правобережна Кам'янка, де жили сміливці-лицарі – лоцмани - Дніпровських порогів – це по суті неповторна й благодатна перлина всього Дніпра, котра не має аналогів

в межах усього Європейського континенту. Чим теж цей куточок українських степів цілі віки становив і становить зараз їх цінність та природне багатство. І вже у попереднє століття став гордістю й окрасою не тільки Дніпра-Дніпропетровська, але всієї України. Навіть більше - і всього колишнього Союзу, який, хоче хтось цього чи ні, ще недавно існував. І ось яка у ньому сталася історія у 1970-х роках, напередодні XX Літніх олімпійських ігор, котрі мали відбутися у Західнонімецькому Мюнхені. В одному з довідників, укладених спогадами дніпропетровських в минулому партійних та радянських, як тоді казали, діячів, читаємо: «Несподівано вияснилося, що

для тренувань та підготовки веслувальників (академічна гребля, байдарки, каное і так далі) в СРСР практично відсутні були гребні канали міжнародного класу. Існував один-єдиний в Крилатському у Москві, який більш-менш відповідав необхідним вимогам та параметрам, і все. При цьому московський, як вважала більшість спортсменів, мав «важку» воду – через мулясті там ґрунти. Як завжди чи бодай часто тоді ситуацію викликала рятувати Україна. Згадали, що у середньому Придніпров'ї вода «легка», стрімка і швидкісна, а все тому, що ґрунти піщані».

Продовження - стор.4,5

Григорій ДАВИДЕНКО

Вочевидь - ні. Так і недолюбний законопроект про обіг земель № 2178-10 у варіанті Миколи Сольського не можна перетворити на добрий закон для українських хліборобів. Його слід лише зняти з розгляду у парламенті. Ця й подібні думки висловлювалися у Києві під Верховною Радою 6 лютого учасниками багатотисячного протесту проти намірів парламентської монобільшості «дотиснути» цей законопроект у другому читанні. А наміри такі були, ще й які! Перед пленарним засіданням міністр економіки Тимофій Милованов самовпевнено заявив:

- Верховна Рада ухвалить закон про обіг сільгоспземель вдень чи вночі, або для цього знадобляться дві ночі. Найголовніше полягає в обмеженні концентрації в одні руки, яка зменшена в двадцять разів порівняно з першим варіантом законопроекту. Також важливою зміною є заборона купувати землю іноземцям.

Практично те ж самісіньке вранці 6 лютого пообіцяв журналістам і керівник парламентської фракції «слуг народу» Давид Арахамія. Запасайтесь, порадив, якимось харчем, десь вночі чи перед світанком ми закон таки ухвалимо. І зауважив, що голосів для цього у них вистачить.

«Турборежим» мітингарі перевели у звичайний процес

Та не так склалося, як гадалися. Хоча перед засіданням ВР 6 лютого до парламенту і прибув президент України Володимир Зеленський, та за зачиненими дверима він зустрівся... винятково з депутатами «Слуг народу». Що немало подивувало депутатів інших фракцій, адже «гарант» має діяти винятково в інтересах усього народу України! А не його частини, котра підтримала на виборах зелену «ЗЕ-команду». Та і тепер очевидно, що від давніх 73 відсотки підтримки Зеленського на виборах залишилося не так і багато, вже навіть менше 50 відсотків, про що в січні повідомив Український інститут соціальних досліджень ім. Яременка. Адже категоричний намір ухвалити недолюбний закон про обіг земель та Трудовий кодекс, «розвод» України Росією у вигляді втрати трьох ділянок території Донбасу зі збільшенням бойових втрат на фронті, велика дуля «євробляхерам» щодо зменшення вартості розмитнення, подвійні платіжки за газ, «космічні» зарплати і премії держчиновникам, зшити «білими нитками» справа про вбивство журналіста Павла Шеремета будинок ветеранамі війни і волонтерами «для дестабілізації ситуації всередині держави», брифінг щодо якої пройшов за участі В. Зеленського, аж ніяк не додають плюсів його діяльності. Можна згадати і гучну обіцянку «весна прийде, будемо саджати» - вже друга весна на порозі, а він обіцяє й не згадує, ні копійки не повернули з офшорів, а ще скандал із «плівками Гончарука», визнаними СБУ автентичними, де очільник уряду зізнається, що не вельми тямить в економіці, а президент має про неї незначне уявлення.

Словом, чекати на щось добре від «команди», в якій джмелі у голові літають, про що самі й зізнаються, як міністр Т. Милова-

нов «я - дебіл», не доводиться. Це підтвердив і свіжий «зашквар» від «слуги народу» Євгена Брагара із зарплатою в 100 тисяч гривень, котрий порадив 82-річній селянці із Аджамки на Кропивниччині з 2-тисячною пенсією «продати пса, щоб заплатити за газ». Однак є і добрі вісті - після зустрічі з президентом 6 лютого депутат від «слуг народу» Олександр Качура заявив, що голосів на «турборежим» закону про обіг земель може і не знайтися. Бо не всі представники «слуг» підтримують 10-тисячний варіант скупки землі. А затримка розгляду закону в турборежимі сталася через внесені більш ніж 4 тисячі правок і те, що на площі під Вер-

ності Об'єднаного штабу захисту рідної землі визначив голова ГО «Аграрний союз України» Геннадій Новіков:

- Ви - передовий загін українців, що розуміє усі загрози. Адже ми можемо залишитися без України! У ВР необхідно не закон про продаж землі ухвалювати, а про розвиток фермерства, ОПГ дискутувати! Україна може прогнати до мільярда людей, але зиск від цього мають отримувати усі українці, а не транснаціональні корпорації! Коли ухвалить цей закон, то звернемося в Конституційний суд, у Європейський суд з прав людини! Бо це проблема не лише тих, хто працює на землі, а усієї України!

ють за звичайні для країн Європи запобіжники для покупця землі - тривале проживання в конкретній місцевості, наявність аграрної освіти, кількарічного досвіду роботи в сільському господарстві. Окремо М. Стрижак підкреслив, що владі дане право лише управляти народним майном, в тому числі землею, а не збувати її з рук. За його словами це неодмінно трапиться, адже нам пропонують варіант Палестини, в якій були масово скуплені землі для створення держави Ізраїль.

На ймовірність такої дикої, на перший погляд, ідеї працює і включення до числа володільців українською землею банків у другому читанні законопроекту.

є найбільшою бідою сучасної влади. На переконання Віталія Портникова, висловленими в «Суботньому політклубі» на ТК «Еспрессо» 8 лютого, тепер не про відкриття ринку землі треба думати, а негайно провести судову реформу:

- Якщо не буде чесного суду, то земля стане таким самим об'єктом рейдерських захоплень, як промисловість. Зараз ми підходимо до ситуації, у якій вже були на початку 1990-х років. Тоді був запущений приватизаційний процес у промисловості, але ним скористалася тільки окрема категорія людей, пов'язаних з комуністичною номенклатурою, або з КДБ, або з

Чи можна криву козу зробити коровою?

**Україно. Україно.
Подивись на себе.
В твоїй хаті сидить
ворог і сміється з тебе.
Нема лиру, нема
правди, нема волі й долі,
Бо чужісі отамани
сидять на престолі.
Тарас Шевченко.**

ховною Радою, незважаючи на доволі морозну погоду, потужно стояли і вимагали почути себе кілька тисяч людей - окрім фермерів Придніпров'я і всієї України, протести проти продажу землі підтримали партії «Свобода», «Національний корпус», «Батьківщина», підприємці, жителі та студенти Києва. Під час перебування «гаранта» у Верховній Раді голова ГО «Народний союз» Ірина Паламар пристрасно заявила на площі:

- Вони думають, що переломили нас через коліно! Вони закривають лікарні, вже двадцять тисяч хворих на туберкульоз опинилися на вулиці, бо їм не потрібна «біомаса», як вони кажуть! Гончарук хоче віддати «Укрзалізницю» і «Укрпошту» іноземцям, неначе в українців клепки не вистачає для управління цим майном. Хай Зеленський виїде сюди, до людей, і побачить, що тут немає «тітушок», що ми всі проти дерибану української землі! Ми не розійдемося доти, доки оця «зелень» не припинить свавілля!

«Вимагайте зустрічі з кожним «слугою народу»!

Гучне скандування «Зеленський, ви-ходь!», а потім «ім-підмент! ім-підмент!» завершили виступ І. Паламар. На жаль, за нею традицією діючий президент після відвідин парламенту до джерела влади так і не дійшов. Кудись за торованою «папіредиками» стежкою подався... Тут варто згадати Сковороду: «Хто соромиться визнати недоліки свої, той з часом безсоромно виправдовуватиме своє невігластво, яке є найбільшою вадою». Наступний виступ з трибуни перед мітингарями депутат Вадима Івченка закінчився закликком: «Чим більше вас під ВР, тим більше шансів запобігти дерибану землі! Обов'язково вимагайте зустрічі з кожним, хто дотичний до творення законів - і депутатами, і Зеленським!» Навзаєм була порада: «Блокуйте трибуну!», що й сталося. А конкретну мету діяль-

на олігархічній нормі землі в одні руки - 10 тисяч гектарів - і на багатьох інших, антинародних складових законопроекті про обіг земель, акцентували під Верховною Радою увагу громадський діяч Оксана Устименко, депутат Оксана Савчук, ветеран АТО з Черкащини Дмитро Кухарчук, поетеса Світлана Шевченко з Полтавщини, голови Львівської та Черкаської АФПЗ Ярослав Кардаш і Віктор Гончаренко. А голова Об'єднаного штабу захисту рідної землі в Тернопільській області Михайло Головка полум'яно заявив:

- Ким ми будемо після дій «слуг» на рідній землі - господарями чи кріпаками, власниками чи перекотиполом? Вони хочуть продати невідь-кому святу українську землю, нашу рідну матір! Який цинізм, яка зневага до людей і майбутніх поколінь! Ці «слуги» досі навіть людей не бояться, бо ще не бачили народного гніву! Нам не страшні московські воші, як казав Симон Петлюра, нам страшні українські гниди! Наша боротьба лише починається, мета - скинути цю антинародну владу!

Варіант Палестини та Ізраїлю можливий і в Україні!

Чимало засторог проти недолюбного законопроекту висловив і голова Асоціації фермерів та приватних землевласників України Микола Стрижак. Зокрема про те, що ворог не лише на порозі, а й всередині нашої хати - в Кабміні та парламенті. І що відкритий ринок землі в Болгарії призвів до її зосередження в руках 22 людей, і Литві чимало землі скупив Шведський банк, а у Латвії - громадяни Російської федерації. І такі варіанти більш ніж можливі у нас, адже «слуги народу» не голосу-

ють за звичайні для країн Європи запобіжники для покупця землі - тривале проживання в конкретній місцевості, наявність аграрної освіти, кількарічного досвіду роботи в сільському господарстві. Окремо М. Стрижак підкреслив, що владі дане право лише управляти народним майном, в тому числі землею, а не збувати її з рук. За його словами це неодмінно трапиться, адже нам пропонують варіант Палестини, в якій були масово скуплені землі для створення держави Ізраїль.

На ймовірність такої дикої, на перший погляд, ідеї працює і включення до числа володільців українською землею банків у другому читанні законопроекту.

Бо чимало фінустанов України засновані іноземцями, навіть... громадянами країни-агресора! В цьому контексті можна пригадати й передноворічне застереження Героя України, генерал-лейтенанта СБУ Григорія Омельченка, котрий заявив у ЗМІ про новітню загрозу - міжнародну єврейську змову, подібну до описаної в книзі «Крисолоди» Орея Волота:

- Україна намічена як головний приз для світового сіонізму. І боротьба іде за землю. Уже розроблений план «нового Єрусалиму», який хочуть зробити в п'ять областей: Запорізькій, Дніпропетровській, Миколаївській, Херсонській та Одеській. Центр - Дніпро, культурна столиця - Одеса.

Чи не в інтересах саме таких планів потужно діють «слуги народу»? У всякому разі, їхні дії вже призвели до серйозного падіння економіки, тож Україна, за даними журналу «Seoworld», скотилася аж на 107-ме місце в світі за рівнем витрат на одну особу. У передноворічному зверненні до Президента України В. Зеленського відома «Ініціативна група 1 грудня» застерегла:

- Нова керівна команда звела комунікацію з народом до граничного мінімуму, приймаючи всі рішення кулуарно. Нинішнє українське керівництво сконцентрувало у своїх руках величезну владу, і ніхто не може бути певним, чим це обернеться для країни. В ідеальному випадку така концентрація влади могла б дати для України цивілізаційний ривок, що його народ уже вчуже зачекався. Проте, з другого боку, ніхто не скасував справедливості відомої приказки: «Влада розбещує. Абсолютна влада розбещує абсолютно». Ми застерігаємо українське керівництво від самовпевненості, що їх ця закономірність не сосується!

Певно ж, ця самовпевненість

бандитським світом. Ці люди стали власниками великих підприємств, стали олігархами. І виявилось, що всі інші українці отримали дірку від бублика.

Точнісінько така ж «дірка від бублика» готується тепер від української землі. Але наслідки її дійсно можуть бути незворотними, аж до втрати державності. Адже «слуги народу» вперто йдуть шляхом пропихування недолюбного законопроекту, і за 6 й 7 лютого розглянули вже 216 поправок із 4018 поданих. Тому тепер потрібна повна єдність усіх фермерів і патріотів України, переконаний голова АФПЗ Дніпропетровської області Анатолій Гайворонський:

- Політика «слуг народу» виявилася не професійною, провальною у всіх сферах, поради хліборобів вони не чувають. Дивіться, ледь встигли наші фермери повернутися з протестів у Києві, як позавчора в Дніпрі та Кривому Розі відбулися протести підприємців. Учора пройшов мітинг у Нікополі проти тарифного геноциду. І видимих зусиль влади задля блага звичайних українців немає. А горезвісний «турборежим» у парламенті при розгляді важливих законів призводить до жалюгідних наслідків. Та ще й в аграрному комітеті ВР майже немає хліборобів! Як можуть молоді люди, котрі сіють, жниють, догляд корів, бджіл, свиней ніколи не бачили, вирішувати долю землі-годувальниці? Це ж абсурд! Тому будемо боротися до перемоги - до зняття законопроекту № 2178-10 з розгляду, і ухвалення іншого в інтересах нинішніх і наступних поколінь українців.

Дійсно, тепер потрібна лише єдність, відступати і справді нікуди.

До боротьби, за яку у колишньому Радянському Союзі закликали бути готовими піонерів шкільного віку, ще живе між нами покоління добре пам'ятає. А щойно переважно люди пенсійного віку, в минулому якраз радянські піонери, зібралися спочатку порізно у селах Шульгівка та Сорочине Петриківського району, а потім і всі разом. Щоб з'ясувати, чи готові вони самі і всі їхні земляки до боротьби у своїх селах із бандитизмом, який уже сягнув тут меж розбійницької окупації? І, може, це сталося випадково, а, може, щоб хоч трішки отримати позитивних емоцій, та громада, котра за другим разом заповнила майдан біля сільської ради, раптом піднесла догори руки давнім піонерським салютом і все одно, що запевнила: «Завжди готові!» Хоч швидше всього сільські люди вже справді готові на все, аби лиш захистити себе і своїх рідних від більш, ніж трагічних наслідків.

До боротьби з бандитизмом Готові!

Микола ЯСЕНЬ

БО ВІДРАЗУ у соціальних мережах на сторінці «Шульгівська громада» було внесено ясність, що у цих селах чиниться і чому у людей тут урвався терпець, а натомість з'явилося нестримне бажання давати відсіч справді ж бандитизму. Читаємо: «Ще з липня минулого року Сорочине та Шульгівку тероризують банди злочинців, які здійснюють пограбування, розбійні напади на місцевих мешканців, застосовуючи тортури та катування і вимагаючи грошей. Серед постраждалих від рук бандитів пенсіонери і ще працездатного віку селяни, члени їх родин, у тому числі й діти. Останні напади відбуваються із застосуванням вогнепальної зброї. Від нападу до нападу злочинці ведуть себе все більш зухвало, а щоб їх затримати та приступити до розслідування їхніх злочинів, цього, на жаль, не відбувається. Пояснення чинів поліції, що вони тримають ситуацію на контролі, мешканців сіл наводять на думку, що правоохоронці також «в долі» з бандитами. Один чоловік у нас опізнав нечестивця, який на нього нападав, та виходить, наче розумні строки для слідства все ще ніяк не вичерпуються».

Схоже, коротше, на те, що в усякому випадку придніпровські села навчч потерпають нині від нової, як мінімум третьої хвилі розгуду в них криміналу, злочинства та пограбувань. Хіба можна забути, як організовані злочинні групи вздовж і впоперек їздили ночами по області і виводили з селянських дворів чи не всю підряд живність, передусім корів і свиней? Різали худобу по посадах та балках – отож і слідів не боялися після себе залишати, настільки неначе невловимими були. Як не становили великого секрету і «пункти», котрі охоче приймали м'ясо «на ковбаси». Уже тоді було зрозуміло, що не хапали крадів на гарячому не тому, що вони уміли з'являтися там, де їх не чекали, а зникати з місць злочинів швидше, ніж встигала на виклики міліція. Тодішня по

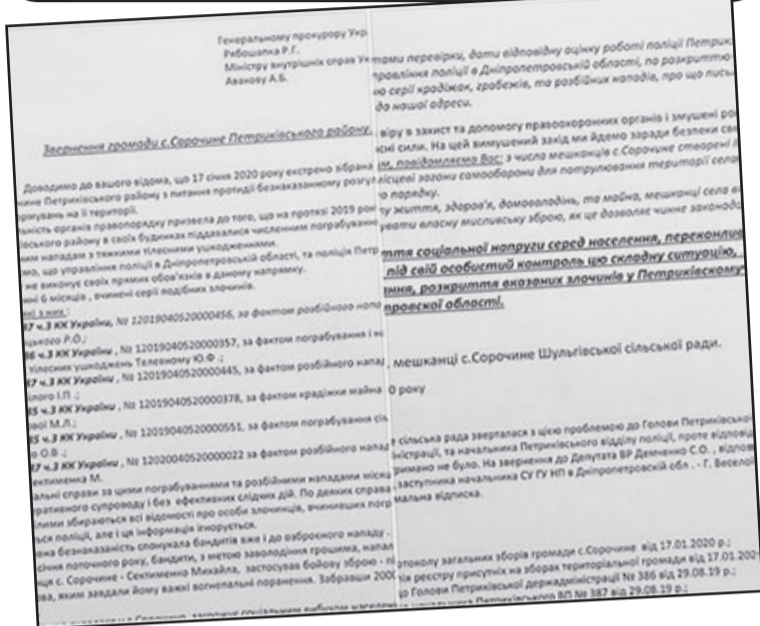
районах міліція насправді виступала небезкорисливим «куратором» злодіїв. А згодом друга хвиля «зачистки» селянських садіб так накрила села, що, здавалося, рятуватися від неї ніде і ні в кого не було шансів. Це коли на селян зграями налітали так звані «металісти» - «заготівельники» металобрухту. Для яких бруктом правило усе залізне, що потрапляло їм на очі по селах та садибах включно. І що стражі правопорядку у відкриті «прикривали» «бруктарів», так вони уже з цим і не крилися. А як за першої грабівницької хвилі, так і за другої в першу чергу страждали люди похилого віку, а також одинокі переважно бабусі, які самотужки захиститися та дати відсіч злодіям не були фактично здатні.

Тепер же третя хвиля розбійництва і бандитизму вийшла геть з «берегів» і набула ознак розбоїв та знущань на грані садизму та убивств і терористичних діянь навіть. Причому, якщо попервах збройні напади вчиняли переважно на замкнутих фермерів тільки і одноосібників, то чимдалі не обминають будь-кого. Минулого року на Дніпропетровщині бандити убили, не пошкодували двох фермерів. Одного – у Криничанському районі – з метою пограбувати відразу після того, як він здав-продав вирощене збіжжя і привіз додому немалі гроші готівкою. А іншого у Межівському знищили явно на замовлення з тим, щоб і позбутися конкурента, і, не виключено, щоби згодом заволодіти його господарством. Як ви гадаєте, за таких обставин надто складні ці випадки для розслідування і «вирахування» злочинців? Так знайте: як в Криничках, так і в Межовій колишні міліцейські слідчі, а нині пенсіонери в один голос заяви-

ли, що «нічого подібного». Більше того, «все лежить на поверхні і на виду». «І в наші часи, - говорили ветерани правоохоронної служби, - нам би й спокою не дали, і не простили б нам, якби ми спасували та цих злочинців не розкрили». А сьогодні безпомічність – якщо це, звичайно, безпомічність чи бездарність, а не щось гірше – правоохоронних органів нікого не хвилює.

І тому зараз маємо те, що маємо: уже не лише безкарність та відсутність і весною, і літом, і восени та зимою «посадок» обертається активізацією злодіїв і злочинців, розбійників, грабівників і бандитів – їхній поготів не стримує та плодить, якщо хочете, то й заохочує «прихильність» стражів правопорядку як в прокурорських мундирах, так і з поліцейськими погонами на плечах. Беремо два останні випадки, котрі сталися у Шульгівській громаді. Живе тут хлібороб з діда-прадіда Іван Білий. Наразі йому уже 65 літ від народження. Вийшов Іван Пантелеймонович одного вечора у власний двір попорати на ніч худобу, як невідь звідки на нього вистрибнуло троє посіпак. Скрутили чоловіка, заломили руки, зв'язали і до ослону прив'язали. І нумо бити-гамселити по чому попало та вимагати гроші. Вибігла у двір дружина Білого, вибіг і його онук. зчинили плач і крик – навіть не кинули поглядів у їх бік. Спершу засадили ножа у ліву ногу, потім зламали щелепу, і заходилися катувати, поки їм не винесли з хати усі сім тисяч гривень, які у ній були. Другий випадок скінчився ще трагічніше міг: Михайло Сектименко спершу в обличчя дістав кулю з травматичної зброї, а потім в ногу і з вогнепальної. За дві тисячі гривень, які бандюги змогли з нього «вдавити»...

Як розповідають в Шульгівці і Сорочині, тут люди з наближенням ночі бояться

Сюжети про самозахист селян показали провідні телеканали.

на свої ж подвір'я потікатися. А про те, щоб ходити до когось у гості чи просто вулицею прогулятися – про це і мови не може бути. Тільки вечоріє, як зачинаються магазини і порожніють зараз обидва села. Забарився хтось – підтюпцем квапиться додому. А угледить здалеку фігуру перехожого – тікає від неї шодуху. І от зібралися селяни на свої сходки вирішувати, як їм далі тут бути і жити, та й покликали очільників місцевого відділу Нацполіції. І що ж вони від них почули? Скарги (цитуюмо дослівно) «на проблеми, котрі для них створили реформи, на обмеження, які накладає тепер необхідність дотримуватися прав людини під час допитів потенційних злочинців, на недостатнє забезпечення кадрами і обмежене фінансування, кінчаючи незадовільним забезпеченням паливно-мастильними матеріалами».

Вислухавши усе це, селяни зрозуміли, по-перше, що «надії на місцеву поліцію покладати марно». А тому написали і відіслали у Київ послання на ім'я міністра внутрішніх справ Арсена Авакова та Генерального прокурора Руслана Рябошапки. Чим же ви там у столиці, запитали, займаєтеся та що собі думаєте? А по-друге дійшли й висновку, що «зауважте, вами вимушені ми самі себе захищати». А «раз так питання стоїть», то повідомили-попередили, що «створюємо власний загін народної самооборони». З усіма наслідками, котрі з цього випливають.

І створили. Знайшлося тридцять переважно середнього і старшого віку чолові-

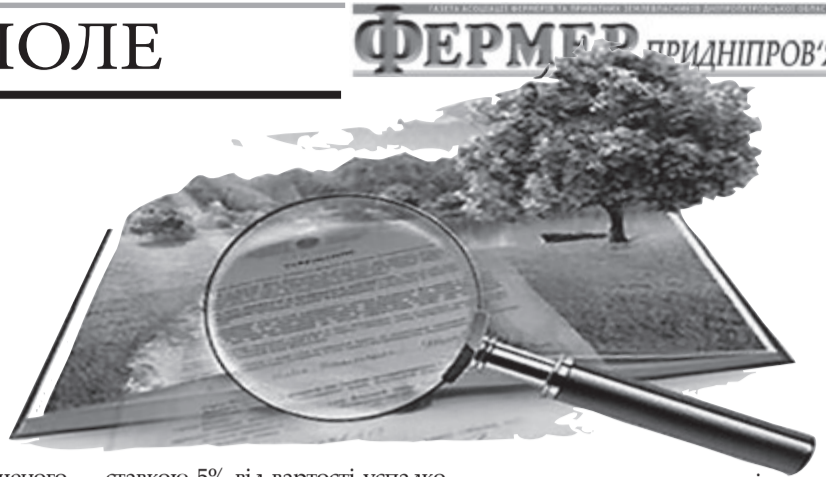
ків-багнетів, котрі тепер тут зночі патрулюють села. Сільський голова Олександр Шовкопляс пообіцяв обладнати нічне освітлення усіх без винятку вулиць та провулків, а також встановити навіть зовнішнє відеоспостереження. Однак люди, згодившись, що «це, звісно, буде поміч», докинули, що «цього все ж буде мало». Тому наполягли, що «місцева селянська самооборона вкрай необхідна». Ініціатори ідеї закликали усіх земляків своїх «гуртуватися, аби завтра не стали черговими жертвами жорстоких розбійників». Підводячи ж ризику, «сержант» одного з патрулів Вадим Бобенко дав зрозуміти, як діють самооборонці уже зараз і які можливі їхні перспективи.

- За рамки діючих законів ми не виходимо, - сказав він, - і вогнепальної зброї не беремо, заступаючи на чергування. Але мисливськими рушницями користуємося, вони не заборонені вітчизняним законодавством. З другого боку, що на нас чекає, сказати важко. Другий пункт схваленого громадого рішення – загін самооборони діятиме до тих пір, поки більше, ніж на повний рік бандити нас залишать у спокої і мирі.

Посміхнувшись, Вадим Бобенко знайшов за потреби уточнити, що вони, мешканці Сорочини і Шульгівки, воліють мирного життя і того ж чекають від «протинної сторони». Ні на який інший «компроміс» не згодні. Ніякі формули й формати, котрі розходяться з вигомою громади, прийматися не будуть.

Кого б ти не боявся, не бійся захистити себе
Ганнібал, видатний карфагенський полководець

Земля в спадок Як оформити право власності на пай

У разі відсутності заповіту, визнання його недійсним, неприйняття спадщини або відмови від її прийняття спадкоємцями за заповітом, а також у разі якщо заповіт не охоплює весь спадок, спадкування здійснюється за законом відповідно до встановленої Цивільним кодексом України черговістю:

Перша черга: діти спадкодавця, у тому числі зачаті за життя спадкодавця та народжені після його смерті, той з подружжя, який його пережив, та батьки.

Друга черга: рідні брати та сестри, баба і дід.

Третя черга: рідні дядько та тітка.

Четверта черга: особи, які проживали зі спадкодавцем однією сім'єю не менш як п'ять років до часу відкриття спадщини.

П'ята черга: інші родичі до шостого ступеня споріднення включно. При цьому родичі ближчого ступеня споріднення усуваються від права спадкування родичів більш далекого ступеня споріднення.

Крім того, варто пам'ятати, що в разі спадкування за заповітом малолітні, неповнолітні, повнолітні непрацездатні діти спадкодавця, непрацездатна вдова або вдівець та непрацездатні батьки спадкують, незалежно від змісту заповіту, половину частки, яка належала б кожному з них при спадкуванні за законом, так звана обов'язкова частка.

Відповідно до статті 1225 Цивільного кодексу України право власності на земельну ділянку переходить до спадкоємців за загальними правилами спадкування (зі збереженням її цільового призначення) при підтвердженні цього права спадкодавця державним актом на право власності на землю або іншим правовстановлюючим документом.

У порядку спадкування можуть передаватися також право користування земельною ділянкою для сільськогосподарських

потреб (емфітевзис), право користування чужою земельною ділянкою для забудови (суперфіцій), право користування чужим майном (сервітут). До складу спадщини входить право на земельний пай.

Земельний пай — це умовна частка землі, визначена у результаті поділу земель, переданих у колективну власність, серед членів сільськогосподарського підприємства, закріплена за конкретною особою. Право на земельний пай засвідчується сертифікатом.

Згідно з чинним в Україні мораторієм, земельний пай не можна купити, а отримати у спадок — можна. Успадкування земельного паю здійснюється на загальних підставах.

Проте, виникають ситуації, коли спадкодавець мав право на земельну частку (пай), але за життя не оформив сертифіката, був помилково не включено або безпідставно виключений із списку, доданого до державного акта на право колективної власності на землю відповідного колективного сільськогосподарського підприємства. У таких випадках, право спадкоємців на земельну частку (пай) може бути встановлено в судовому порядку.

Як оформити спадщину на земельну ділянку

Передусім, необхідно подати в шестимісячний строк заяву про його прийняття. Це правило повною мірою стосується і оформлення землі у спадок.

Така заява подається особисто нотаріусу за місцем відкриття спадщини, державному чи приватному, вибір за Вами. Місцем відкриття спадщини вважається останнє місце проживання померлого.

Якщо таке місце проживання невідоме, місцем відкриття спадщини є місцезнаходження нерухомого майна або основної його частини.

Важливо, в разі неприйняття

спадщини в межах визначеного строку спадкоємці вважаються такими, які не прийняли його. Відновити цей термін можливо, але чи з письмової згоди спадкоємців, які прийняли спадщину, або через суд, якщо останній визнає причини пропуску строку поважними.

Однак, варто зазначити, якщо спадкоємець проживав разом із спадкодавцем на момент відкриття спадщини, він вважається таким, що прийняв спадщину, в незалежності від того, чи подав нотаріусу заяву чи ні. Такий спадкоємець має право відмовитися від спадщини, подавши нотаріусу відповідну заяву. Строк на подання такої заяви встановлено до 6 місяців.

Оцінка земельної ділянки для спадщини

Оподаткування доходу, отриманого платником податку на доходи фізичних осіб в результаті прийняття ним майна у спадщину, здійснюється в порядку, встановленому статтю 174 Податкового кодексу України.

Якщо спадщину отримано від члена сім'ї першого та другого ступеня споріднення (ступінь споріднення збігається з черговістю спадкування за законом, зазначеної вище), вартість успадкованої власності оподатковується за нульовою ставкою податку.

Якщо спадщина отримана від інших осіб, податок на доходи фізичних осіб встановлено за

ставкою 5% від вартості успадкованого майна. Якщо майно успадковує фізична особа від нерезидента або спадщина виходить нерезидентом, то вартість об'єкта спадщини підлягає оподаткуванню податком на доходи фізичних осіб за ставкою 18%. Навіть якщо такий нерезидент вважається членом сім'ї першого та другого ступеня споріднення.

Крім того, такі спадкоємці мають сплатити військовий збір, який становить 1,5% від вартості успадкованого майна. І знову, виняток передбачено для осіб, які отримали спадщину, що оподатковується за нульовою ставкою податку на доходи фізичних осіб.

Важливо! Саме на спадкоємців покладено відповідальність за сплату податку на доходи фізичних осіб.

Щоб встановити скільки коштує земельна ділянка, отримана у спадщину, проводиться грошова оцінка.

Закон «Про оцінку земель» встановив кілька видів грошової оцінки земельних ділянок, а саме нормативну та експертну.

Для оподаткування доходу, отриманого внаслідок прийняття у спадщину земельної ділянки, використовується його нормативна грошова оцінка. Дані про нормативну грошову оцінку окремої земельної ділянки оформляється як витяг з технічної документації з нормативної грошової оцінки земель.

У виняткових випадках, коли

нормативна грошова оцінка земельної ділянки, що успадковується, не проведена і отримання витягу з технічної документації щодо нормативної грошової оцінки землі неможливо, що підтверджується відповідним документом, нотаріус може зажадати проведення експертної грошової оцінки земельної ділянки.

Підсумовуючи — оцінка земельних ділянок не здійснюється у разі успадкування спадкоємцями першої і другої черги, як у випадку спадкування за законом, так і у разі спадкування за заповітом, і за правом представлення, а також випадків успадкування власності, вартість якої оподатковується за нульовою ставкою.

Необхідні документи для оформлення спадщини на ділянку

Документ, що засвідчує право власності спадкодавця на земельну ділянку (наприклад, державний акт на землю або виписка з Державного реєстру прав на нерухоме майно) і/або пай (сертифікат на право на земельну частку (пай) єдиного зразка);

свідоцтво про смерть спадкодавця;

паспорт спадкоємця і його ідентифікаційний код;

заповіт або документи, які є доказом родинних відносин із спадкодавцем.

Документи, що підтверджують місце відкриття спадщини. Наприклад, таким документом може бути довідка про реєстрацію місця проживання або місця перебування. У 2019, отримання такої довідки є адміністративною послугою, більш того, безоплатною.

Оформити спадщину на земельну ділянку, якщо всі документи в порядку, нотаріус зобов'язаний видати спадкоємцям свідоцтво про право на спадщину.

Запроваджено нові штрафи за порушення законодавства про працю

Щодо податкова інформує

Головне управління ДПС у Дніпропетровській області інформує, що Законом України від 12 грудня 2019 року № 378-ІХ «Про внесення змін до Кодексу Законів про працю України» (далі — Закон № 378), який набрав чинності 02.02.2020, внесено зміни, зокрема до ст. 265 Кодекса законів про працю України (далі — КЗпП).

Так, відповідно до внесених змін ст. 265 КЗпП викладено у новій редакції, а саме: юридичні та фізичні особи — підприємці (далі — ФОП), які використовують найману працю, несуть відповідальність у вигляді штрафу у разі:

► фактичного допуску працівника до роботи без оформлення трудового договору (контракту), оформлення працівника на неповний робочий час у разі фактичного виконання роботи повний робочий час, установлений на підприємстві, та виплати заробітної плати (винагороди) без нарахування та сплати єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування та податків — у десятикратному розмірі мінімальної заробітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення, за кожного працівника, стосовно якого скоєно порушення, а до юридичних осіб та ФОП, які використовують найману працю та є платниками єдиного податку першої — третьої груп, застосовується попередження;

► вчинення порушення, передбаченого абзацом другим цієї частини, повторно протягом двох років з дня виявлення порушення — у тридцятикратному розмірі мінімальної заробітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення, за кожного працівника, стосовно якого скоєно порушення;

► порушення встановлених строків виплати заробітної плати працівникам, інших виплат, передбачених законодавством про працю, більш як за один місяць, виплата їх не в повному обсязі — у трикратному розмірі мінімальної заробітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення;

► недотримання мінімальних державних гарантій в оплаті праці — у двократному розмірі мінімальної заробітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення, за кожного працівника, стосовно якого скоєно порушення;

► недотримання встановлених законом гарантій та пільг працівникам, які залучаються до виконання обов'язків, передбачених законами України «Про військовий обов'язок і військову службу», «Про альтернативну (невійськову) службу», «Про мобілізаційну підготовку та мобілізацію», — у чотирикратному розмірі мінімальної заробітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення, за кожного працівника, стосовно якого скоєно порушення, а до юридичних осіб та ФОП, які використовують найману працю та є платниками єдиного податку першої — третьої груп, застосовується попередження;

► недопущення до проведення перевірки з питань додержання законодавства про працю, створення перешкод у її проведенні — у трикратному розмірі мінімальної заробітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення;

► вчинення дій, передбачених абзацом сьомим цієї частини, при проведенні перевірки з питань виявлення порушень, зазначених в абзаці другому цієї частини, — у шістнадцятикратному розмірі мінімальної заробітної плати, встановленої законом на момент виявлення порушення;

► порушення інших вимог законодавства про працю, крім передбачених абзацами другим — восьмим цієї частини, — у розмірі мінімальної заробітної плати за кожне таке порушення;

► вчинення порушення, передбаченого абзацом дев'ятим цієї частини, повторно протягом року з дня виявлення порушення — у двократному розмірі мінімальної заробітної плати за кожне таке порушення.

Штрафи, накладення яких передбачено частиною другою ст. 265 КЗпП, є фінансовими санкціями і не належать до адміністративно-господарських санкцій, визначених главою 27 Господарського кодексу України. Штрафи, зазначені у частині другій ст. 265 КЗпП, накладаються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику з питань нагляду та контролю за додержанням законодавства про працю, у порядку, встановленому постановою Кабінету Міністрів України від 17 липня 2013 року № 509 «Про затвердження Порядку накладання штрафів за порушення законодавства про працю та зайнятості населення» із змінами.

У разі сплати юридичною особою або ФОП, яка використовує найману працю, 50 відсотків розміру штрафу протягом 10 банківських днів з дня вручення постанови про накладення штрафу за порушення вимог законодавства про працю, передбаченого ст. 265 КЗпП, така постанова вважається виконаною. Слід зауважити, що сплата штрафу не звільняє від усунення порушень законодавства про працю. Закон № 378 опубліковано в офіційному виданні «Голос України» від 01.02.2020 № 20.

Шановні читачі! Редакція не надає юридичні консультації по телефону. Надсилайте свої запитання поштою або на електронну адресу газети.

Війни завжди безглузді. Особливо ті, в яких бере участь Росія. Кожного разу вона спочатку прикривається миролюбною маскою, та все ж не може стримати своєї зажерливої суті, в основі якої нестримне бажання заволодіти якомога більшою частиною світу або хоча б насадити там своїх маріонеток. Такою ж була її війна в Афганістані, активна фаза якої закінчилася 30 років тому виведенням радянських військ. Такою бачимо Росію і в наші дні, тому афганські уроки забувати не слід...

Володимир ЯРОШЕНКО

ВЕЛИКОДЕРЖАВНЕ БЕЗГЛУЗДЯ

П'ятнадцятого лютого 1989 року почалося виведення радянських військ з Афганістану

ПРОТЯГОМ 19-го й початку 20-го століть Англія тричі воювала в Афганістані (1838-1842, 1878-1880, 1919 роки). Все заради того, аби стримати експансію Росії, що намагалася торувати шляхи до Індії – найкоштовнішої колонії Британської корони. Всі ці війни були безуспішними, а зрештою й колоніальна система теж не втрималася під бурями 1-ї світової війни та національно-визвольними заколотами. Натомість Росія не забула, що на її південно-східних рубежах лежить ніким не захищена країна, то чому б не включити її в свою орбіту? Під кремлівський супровід 27 квітня 1978 року до влади в Афганістані прийшли нібито демократичні політичні сили. Але це викликало спротив великої частини віруючого населення провінцій – повстання і акти непокорі змінювалися кривавими каральними акціями. Зрештою, в партійній еліті Афганістану почалася кривава міжусобиця, загинув промосковський президент Таракі. Владу захопив прем'єр-міністр Амін, чия жорстокість не знала меж. Проте й він не зупинив повстання – незабаром ними було охоплено 90% території країни. Ось тоді Москва вирішила «допомогти» сусідам.

В ЦК КПРС було ухвалено рішення скористатися старим перевіреним способом, апробованим ще в Чехословаччині, і почалася підготовка вторгнення радянських військ до Афганістану. З метою переконати Аміна поступитися владою більш поміркованому Бабраку Кармалю, 2 грудня 1979 р. до Кабула відправився генерал-лейтенант МВС Віктор Папутін. Він був убитий за наказом Аміна, як тільки той дізнався, що долю Афганістану вирішили без його участі. Буквально через декілька годин Амін сам був убитий під час штурму палацу Даруломан бійцями андроповської «Альфи»...

І почалася дивна війна. Першими на аеродромі Баграм 24 грудня 1979 р. висадилися частини радянської повітряно-десантної дивізії. Цьому передувала нейтралізація афганської армії: під приводом заміни озброєння були приведені в небоєздатний стан танки, заблоковані лінії зв'язку. Незабаром на територію ДРА вступили моторизовані стрілецькі дивізії, за ними пішли танкові колони.

На заході по-різному оцінювали цілі Радянського Союзу в цій війні. Одні бачили в ній бажання великої держави змінити баланс сил у регіоні, прагнення з позиції сили вести діалог з навколишніми державами, головним чином з Пакистаном, і продемонструвати всьому світу могутність і волю Радянського Союзу. Інші вважали, що ЦК КПРС планував повторити другу «Монголію», прикривши південно-східне «підчерев'я» СРСР від піднімаючого голову проіранського і пропакистанського фундаменталізму новою дружньою соціалістичною республікою. Афганці ж насторожено мовчали...

Спочатку поява радянських солдат була сприйнята більшістю афганського населення спокійно, навіть доброзичливо. Але після жорстокого придушення виступу повсталого артополку 20-ї афганської дивізії, коли понад 100 афганських вояків були знищені, афганці зрозуміли: на їх землю прийшли карателі, загарбники, і жодні миролюбні декларації не повернуть афганським дітям втрачених рідних. Натомість радянські полководці з усіх сил викоринювали «контрреволюцію». Це їх діями

були пригнічені вогнища заколотів навколо міст, розгромлені значні угруповання моджахедів у районах Файзабада, Талукана, Тахара, Баглана, Джелалабада та ін. міст. Ліквідовувалися їхні численні формування в Нурістані та в Хазараджасті. Потроху жорстокі каральні операції таки дали певний результат: бої почали стихати, життя в містах і провінціях ставало спокійнішим.

За цих передумов у СРСР був шанс передати Афганістан його уряду і вивести звідти свої війська, щоб не розпалювати вогнище війни далі. Але перед Кремлем маячила примара світової революції, а його афганські маріонетки не забарилися скористатися періодом відносного затишшя в першій половині 1980 року для продовження чистки в партії й армії та боротьби за владу, втягаючи в неї радянських «воїнів-інтернаціоналістів».

Тим часом стало зрозуміло, що СРСР через афганську авантюру потрапив у число країн-ізгоїв, його дипломатам не подавали руки. Спортсмени з усього світу масово бойкотували московську Олімпіаду-80, а перебування радянських військ в Афганістані навіть у радянських верхах стали називати «помилкою». Але вийти звідти вони вже не могли, як не могли й вести успішні бойові дії проти моджахедів, тобто озброєної опозиції, яка перейшла від бойових дій на відкритій місцевості, де душмани несли великі втрати, до диверсійних дій невеликими групами. Непідготоване до партизанської війни командування радянських регулярних військ намагалася організувати наступи і переслідування груп бунтівників численними військовими загонами, за правилами класичної

війни, але результату це вже не дало. Радянські бійці потрапляли в майстерно розставлені засідки, і вантажі-200 стали звичним явищем на аеродромах СРСР.

Основною зброєю моджахедів були автомати Калашникова китайського та єгипетського виробництва, великокаліберні кулемети ДШК, РПГ, а з початку 1984 року з'явилася велика кількість реактивних снарядів і пускові установки до них, також китайського виробництва. Як засоби ППО, застосовувалися переносні зенітно-ракетні комплекси (ПЗРК) «Стріла» єгипетського і китайського виробництва. Пізніше з'явилися американські ПЗРК «Стінгер» і англійські «Блоупайп». Мішенями для них були танки, вантажівки, БТР, вертольоти, літаки і, звичайно, «воїни-інтернаціоналісти».

З розвитком партизанської війни в Афганістані в радянському керівництві росло розуміння того, що військовим шляхом проблему в Афганістані не вирішити. Корінні зміни почалися з жовтня 1985, після першої зустрічі М.С. Горбачова з керівництвом ДРА. СРСР заявив про твердий намір вивести свої війська, але цьому опирався Б. Кармаль, тому Радянський Союз використав свій вплив, щоб замінити його на посту Генсека НДПА Наджибуллою.

Наджибулла був обраний Генсеком НДПА в травні 1986 року, і вже в жовтні до СРСР було повернено перші шість полків. 1987 року керівництвом НДПА стала здійснюватися політика національного примирення. В цей час радянські війська намагалися припинити активні бойові дії, перенести акцент на службу прикриття, охорону комунікацій, оборону

найважливіших пунктів. Проте політика зміни батога на пряник не спрацювала: лідери опозиції відмовлялися йти на контакт із владою. Кількість бунтівників, що перейшли на сторону уряду, складала близько 5% від загального числа. В той же час росло число дезертирів з афганської армії. Так, за офіційними даними, 1987 року дезертирувало в січні – 2350, в лютому – 2600, в березні – 2900, в квітні понад 3000 військовослужбовців. Багато підрозділів ЗС ДРА помітно знизили інтенсивність боротьби з моджахедами і в багатьох випадках почали перекладати весь тягар боротьби на радянські війська.

Зрештою, 14 лютого 1988 року в Женеві було підписано угоду, згідно з якою СРСР повинен був вивести свої війська з Афганістану в період з 15 травня 1988 року по 15 лютого 1989. І хоча керівники Афганістану намагалися задіяти для боротьби з «непримиренною опозицією» добровольців, сподіваючись залучити їх до широкомасштабних тривалих бойових дій, умови угоди були виконані у встановлений термін. Дев'ятирічне перебування радянських військ в Афганістані завершилося...

Від автора: СРСР поклав на афганську авантюру життя понад 14 000 солдат. Статистика великої держави рідко пригадує, що з них 3360 осіб – українські юнаки. 4687 українців стали інвалідами, 711 українських дітей залишилися без батьків. І все це заради чого? Як 30 років тому, так і тепер Афганістан не знає миру: лунають вибухи, не стихає стрілянина, гинуть здебільшого мирні люди. Міжплеменна й релігійна ворожнеча, майстерно розпалювана спецслужбами великих держав, перетворили колись мирний народ у суцільних опозиціонерів, а колись квітучий край – у пустелю.

ТАК САМО, як наш Донбас, де кількість втрат у зведеннях із зони бойових дій з кожним днем збільшується. І йдеться цього разу про тисячі, десятки тисяч, але вже тільки українців. Можливо, я помилюся. А може, це помилка когось іншого? Україні, як і Афганістану, не потрібні ані прості, ані гібридні тривалі й кровопролитні війни, які знедолюють працюючий мирний народ і вже сплюндрували колись квітучий край. Росія – агресор, це зрозуміло. Варто лише в Кремлі отримати повідомлення, що вибори в Україні йдуть не за московським сценарієм, і російські генерали з усієї сили почнуть грати м'язами, аж до відкритої агресії. А на чію допомогу можуть сподіватися наші керманічі? Сьогодні своїх солдат воювати за Україну не пошле жодна держава, тому треба шукати миру іншими шляхами. Навіть якщо доведеться сісти за стіл переговорів із ворогом або з самим дияволом...

Обласна щотижнева газета
«ФЕРМЕР ПРИДНІПРОВ'Я»
Свідоцтво про реєстрацію ДП 2161-899Р від 23.02.2017 р.
ЗАСНОВНИК ТА ВИДАВЕЦЬ
ТОВ «Редакція газети «Фермер Придніпров'я»
Голова редакційної ради
Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ
Головний редактор Лариса ШАРА

49000, м. Дніпро, вул. Воскресенська, 41, оф.109
786-02-21, 098-183-00-18, 050-968-64-84
e-mail:farmer.gazeta@gmail.com
www.farmer.dp.ua
www.facebook.com/farmer.dp.ua
Друк ТОВ «Видавничий дім «Кераміст»
69057, м. Запоріжжя, вул. Седова, 16
Обсяг 2 друк. арк. Друк офсетний.
Зам. № 2083906 Тираж 11958.

Редакція не завжди поділяє точку зору авторів публікацій.
Гонорар сплачується тільки за замовлені матеріали.
© Під цим знаком матеріал опубліковано на комерційній основі.
Відповідальність за зміст реклами несуть рекламодавці.
Посилання при передруку на «Фермер Придніпров'я» обов'язкове.
Газета за посиланням використовує повідомлення інформаційних порталів.
Оформлення передплати та доставку газети здійснює
Дніпропетровська філія ПАТ «Укрпошта».
Передплатний індекс 60092

КОМБОТЕПЛИЦЯ

По своїй суті КОМБОтеплиця - це симбіоз теплиці сонячного вегетарія (тобто можуть працювати цілорічно) і пташника. Основною ідеєю використання такого роду теплиці є економія умовного палива для обігріву в зимовий період. Коли вирощування свіжих фруктів і овочів вкрай вигідно й необхідно.

Географічне розташування

Розташування КОМБОтеплиці по сторонах світу має неабияку важливість. Задня «глуха» стіна повинна бути звернена в бік півночі, в довжина такої теплиці повинна бути розташована з сходу на захід. Це географічне положення дає можливість накопичувати розсіяне тепло навіть в похмуру погоду найбільш ефективно. Адаже теплиця буде розташована на найбільш освітлюваній стороні протягом усього світлового дня. Якщо розташувати КОМБОтеплицю на південному схилі, то можна отримати ще більшу кількість тепла при помірному вітрові. Протилежна стінка, звернена на північну сторону, повинна бути покрита відображаючим матеріалом (білим пластиком, світловідбиваючою плівкою, пофарбованою у білий колір) для накопичення тепла всередині теплиці.

На північній стінці теплиці монтується труби каналізаційні пластикові, наприклад, які закінчуються не доходячи верху теплиці 300 мм у вигляді вентилятора через кожні 3,5 метра на всю довжину теплиці. Нижня частина труб заглиблюється в ґрунт теплиці на глибину до 300-400 мм і прокладається такими ж трубами. Кожна труба, заглиблена в ґрунт, повинна мати отвори, звернені вниз. Отвори свердяться або хаотично, або в шаховому порядку через кожні 300 мм. Таким чином, виходить система накопичення тепла в осінній/нічний період. Працює вона наступним чином. За денний час доби повітря всередині огорожі теплиці нагрівається завдяки, в тому числі, задній білій стінці і нахилу ґрунтового субстрату. Згідно із законом фізики прогріте повітря поступово піднімається вгору, де накопичуючись, починає конденсуватися у вигляді вологи, виходить температурний шок для рослин, які відразу перестають розвиватися. У стандартних теплицях на цей випадок передбачені спеціальні фрамути (площа яких до 20% площі огороження теплиці), які відкриваються і випускають перегріте повітря, і втрачають дорогоцінне тепло. У КОМБОтеплиці в цьому випадку включається вся система вентиляторів у режимі забору повітря, що закачують все перегріте повітря назад під землю. Вирішується проблема конденсату і перегрітого повітря у верхній частині теплиці і проблема обігріву рослин у нижній. Крім цього, зволожується підземна частина вегетативних органів рослин, які «відчувають» воду, збільшують швидкість росту. Однак ця схема обігріву працює до температури -10 0С. Тому до північної стінки теплиці прилаштовується пташник чи крільчатник за вибором власника. Він утеплюється або пінопластом або мінеральною ватою. Всередині встановлюються стандартні клітки тих тварин, яких планується там утримувати.

Що ж виходить у результаті?

Кожна птиця/кролик виробляють тепло і виділяють екскременти, які містять підвищений вміст азоту, який необхідний рослинам для росту. Частина екскрементів розчиняється в повітрі приміщення і пізніше висмоктується витяжкою, ще більш розігріваючи ґрунт у теплиці і насичуючи її необхідними компонентами зростання (азотом та іншими макро- і мікроелементами). Рідку частину екскрементів тварин необхідно зливати в емність, дати відстоятися (1-3 місяці) і використовувати пізніше як добрива.

У сильні морози можна використовувати цей субстрат з емності для обігріву теплиці. Попередньо змішавши його з рубаною соломою (розміри не більше 5 см) і закопати отриману суміш між грядками на глибину до 600 мм (або два банети лопати).

Для перестраховки в приміщенні з тваринами ставлять піч або котел для обігріву. Однак звичайний обігрів, таким чином, малоефективний, незалежно від типу котла. Обов'язково потрібен акумулятор тепла. Його виконують з покупної поліетиленової емності різного об'єму. Для теплиці розміром 60 м довжини і 5 ширини досить емності 5 куб.м. Емність обшивають теплоізоляційним матеріалом і розміщують в підземній частині пташника. Обов'язково встановлюється циркуляційний насос і проводиться розводка системи теплої підлоги в пташнику і, при необхідності, в самій теплиці.

При одноденному завантаженні дровами котла теплиці і пташник стійко отримують обігрів до +23 С протягом доби.

Техогляд у 2020 році
обов'язково
повинні пройти:

Легкові авто, які використовуються для перевезення вантажів або пасажирів, з метою отримання прибутку.

Автобуси та спецтехніка для перевезення небезпечних вантажів.

Вантажівки та причепи.

Всі автомобілі, що працюють у режимі таксі.

Чекаємо на Вас:

Пн - Пт: 9.00 - 18.00
Сб: 9.00 - 13.00

Наша адреса:

смт Слобожанське,
вул. Нижньодніпровська, 1
(в'їзд з боку Донецького шосе)

тел.: (093) 497-00-97

e-mail: Ortk0934970097@gmail.com

АГРОПРОМ

19-а Національна **ВИСТАВКА** агротехнологій

м. Дніпро
вул. Симиренківська, 4а

www.ezgonetor.com

26 - 28 лютого

територія заводу ім. Комінтерну

Пишіть:
49000, м. Дніпро,
вул. Воскресенська, 41, оф.109

Дзвоніть:
(056) 786-02-21,
098-183-00-18,
050-850-72-74

Передплатити
«Фермер Придніпров'я» можна
у будь-якому поштовому відділенні
області до 25 числа щомісяця.
Передплатний індекс 60092.